

Het loket

Van Dennis Lehane verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Mystic River
Nachtleven

Dennis Lehane

Het loket

Vertaald uit het Engels
door Bert Meelker

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 2968 5

© 2014 Twentieth Century Fox Film Corporation

Originally published in a different form, as 'Animal Rescue',
in the anthology *Boston Noir*, published in 2009 by Akashic Books

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Bert Meelker

Oorspronkelijke titel *The Drop*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, an imprint of HarperCollins *Publishers*

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © 2014 Twentieth Century Fox Film Corporation

All rights reserved

Foto auteur © Diana Lucas Leavengood

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Tom en Sarah
Dat was pas een liefdesgeschiedenis

'Zwarte schapen, zwarte schapen,' roepen wij ondertussen,
Veilig in onze kooi;
En misschien horen ze het, en vragen ze zich af waarom
En verbazen ze zich, daarbuiten in de kou.

Richard Burton – 'Zwarte schapen'

Dierenasiel

Bob vond de hond twee dagen na kerst, toen door de kou de hele buurt was stilgevallen en met een kater en een opgeblazen buik binnen zat. Hij had net zijn reguliere dienst gedraaid van vier tot twee bij Cousin Marv's in de Flats, waar hij het grootste deel van de laatste twintig jaar achter de bar had gestaan. Het was een slappe avond geweest. Millie had op haar vaste kruk in de hoek gezeten, ze had haar cocktail gekoesterd en af en toe iets tegen zichzelf gefluisterd of gedaan alsof ze tv-keek, alles om haar terugkeer naar haar aanleunwoning in Edison Green maar zo lang mogelijk uit te stellen. Neef Marv was in hoogsteigen persoon komen binnenlopen en had wat rondgehangen. Hij zei dat hij de bonnen kloppend maakte, maar zat toch voornamelijk aan een tafeltje achterin zijn kansen in de paardenrennen te bestuderen en te sms'en met zijn zus Dottie.

Ze zouden zeker vroeg zijn dichtgegaan als Richie Whelans vrienden niet de hoek tegenover Millie ingenomen hadden en de hele avond op hun sinds lange tijd vermiste en vermoedelijk dode vriend hadden gedronken.

Op de dag af tien jaar geleden was Richie Whelan bij Cousin Marv's de deur uit gestapt om wat wiet of een paar andere downers te scoren (daarover was onder zijn vrienden de discussie nog gaande), en nooit meer teruggezien. Hij liet een vriendin achter, een door hem nog ongezien kind dat bij zijn moeder in New Hampshire woonde en een auto die net voor een nieuwe spoiler bij de garage stond. En daarom wist iedereen dat hij dood was: Richie zou zijn auto nooit hebben achtergelaten, hij hield van die bak.

Maar weinig mensen noemden Richie Whelan bij zijn echte naam. Iedereen kende hem als Glory Days, omdat hij maar niet uitgepraat raakte over zijn ene jaar als quarterback bij East Buckingham High. Hij hielp ze dat jaar aan winst in net één meer dan de helft van hun wedstrijden, wat op zich niet zo bijzonder was, tot je de cijfers van daarvoor en erna bekeek.

Dus daar zaten ze die avond, bij Cousin Marv's, de vrienden van de reeds lang verdwenen en vermoedelijk dode Glory Days – Sully, Donnie, Paul, Stevie, Sean en Jimmy – en ze zagen hoe de Celts door de Heat van het veld werden gespeeld. Bob bracht ze ongevraagd en van het huis hun vijfde rondje op het moment dat er in de wedstrijd iets gebeurde waardoor ze allemaal onder luid gekreun en geroep hun handen in de lucht wierpen.

‘Jullie zijn verdomme te oud,’ riep Sean naar het scherm.

Paul zei: ‘Zo oud zijn ze niet.’

‘Die Rondo blokte LeBron verdomme met zijn rollator,’ zei Sean. ‘En die kloot daar, hoe heet-ie, Bogans? Die wordt gesponsord door een luiersfabrikant.’

Bob zette de drankjes voor Jimmy, de chauffeur van de schoolbus, op hun tafeltje.

‘Wat zeg jij ervan?’ vroeg Jimmy hem.

Bob voelde dat hij een kleur kreeg, zoals zo vaak als mensen hem op zo'n manier aankeken dat hij zich gedwongen voelde om terug te kijken. ‘Daar loop ik niet warm voor, basketbal.’

Sully, die in een tolcabine werkte, zei: ‘Ik zou niet weten waar jij wel warm voor loopt, Bob. Lezen? Tv-kijken? Daklozen opjagen?’

De jongens grinnikten, en Bob glimlachte verontschuldigend terug.

‘Rondje van het huis,’ zei hij.

Hij liep weg en sloot zich af voor de opmerkingen achter zijn rug.

Paul zei: ‘Ik heb wel meiden gezien, en echt niet de lelijkste, die werk van hem maakten, maar dat werd nooit wat.’

‘Misschien valt hij op kerels,’ zei Sully.

‘Die jongen valt nergens op.’

Sean hervond zijn goede manieren en hief het glas naar Bob en toen naar Cousin Marv. ‘Bedankt, jongens.’

Marv, die inmiddels achter de bar was komen zitten, met de krant open voor zich, glimlachte, hief ook zijn glas en richtte zich weer op zijn krant.

De andere jongens pakten hun glas en klonken.

Sean zei: 'Gaat er nog iemand iets zeggen voor Richie?'

Sully zei: 'Op Richie "Glory Days" Whelan, East Buckingham High, eindexamenklas van 1992, en een maffe gast. Hij ruste in vrede.'

De rest van de jongens mompelde zijn goedkeuring en nam een slok, en Marv kwam naast Bob staan terwijl die de vuile glazen in de spoelbak zette. Marv sloeg zijn krant dicht en liet zijn blik over het groepje jongens gaan.

'Heb je ze een rondje gegeven?' vroeg hij aan Bob.

'Ze drinken op een overleden vriend.'

'Die knul is ondertussen, wat zal het zijn, tien jaar dood?' Marv werkte zich in het leren jack dat hij altijd droeg, van het model dat in de mode was geweest op het moment dat de vliegtuigen in de Twin Towers vlogen en uit de mode tegen de tijd dat die torens omvielen. 'Er komt een moment dat je verder moet en ophoudt met gratis drank scoren over de rug van een lijk.'

Bob spoelde een glas om voor hij het in de vaatwasser zette, zei niets.

Neef Marv trok zijn handschoenen aan, sloeg zijn das om en wierp een blik op Millie, aan het andere uiteinde van de bar. 'En nou we het er toch over hebben, we kunnen haar niet de hele avond die kruk bezet laten houden en haar niet voor haar drankjes laten betalen.'

Bob zette nog een glas in het bovenste rek. 'Zoveel drinkt ze niet.'

Marv boog zich naar hem toe. 'Maar wanneer heb jij haar voor het laatst iets laten betalen? Het is hier niet de voedselbank, het is een bar. Vanavond betaalt ze wat er nog van haar openstaat en anders komt ze er niet meer in tot ze dat wel gedaan heeft.'

Bob keek hem aan en zei zachtjes: 'Het is honderd dollar of zo.'

'Honderdveertig, om precies te zijn.' Marv liep naar de deur en bleef daar staan. Hij wees naar de feestverlichting voor de ramen en

boven de bar. ‘O ja, Bob. Haal die kerstrommel weg. Het is de zevenentwintigste.’

Bob vroeg: ‘En Driekoningen dan?’

Marv staarde hem een poosje aan. ‘Ik zou niet weten hoe ik daar zelfs maar op moest reageren,’ zei hij, en hij vertrok.

Nadat de wedstrijd van de Celtics zich tot een eind had gesleept, als een door niemand bijzonder geliefd familielid naar een geregisseerde zachte dood, vertrokken de vrienden van Richie Whelan, zodat alleen de oude Millie en Bob nog over waren.

Millie schoot in een slijmrijke en eindeloze rokershoest terwijl Bob de bezem hanteerde. Millie bleef hoesten en net toen het leek alsof ze erin zou stikken, hield ze op.

Bob veegde langs haar kruk. ‘Gaat het?’

Millie wuifde hem weg. ‘Kon niet beter. Ik neem er nog een.’

Bob liep om naar de tap. Hij kon haar niet recht in de ogen kijken en hield zijn blik op de zwart rubberen vloermat gericht. ‘Je moet wel betalen. Het spijt me. En weet je, Mill?’ – Bob kon zich wel voor zijn kop schieten op dat moment, uit pure schaamte dat hij tot het menselijke ras behoorde – ‘Ik moet je je openstaande rekening laten betalen.’

‘O.’

Bob keek haar niet meteen aan. ‘Ja.’

Millie frunnikte wat aan de sporttas die ze elke avond bij zich had. ‘Natuurlijk, natuurlijk. Jullie moeten ook leven. Natuurlijk.’

Het was een oude sporttas, het logo op de zijkant was niet meer leesbaar. Ze rommelde erin rond. Ze legde een dollar en tweeënzestig cent op de bar. Rommelde nog wat verder en haalde een antiek fotolijstje tevoorschijn, zonder foto. Ze legde het op de bar.

‘Echt zilver, van de juwelier in Water Street,’ zei Millie. ‘Robert Kennedy heeft daar nog eens een horloge gekocht voor Ethel, Bob. Dit is een kostbaar ding.’

Bob zei: ‘Maar heb je er geen foto in?’

Millie keek weg, naar de klok boven de bar. ‘Die is verbleekt.’

‘Van jou?’ vroeg Bob.

Millie knikte. ‘En de kinderen.’

Ze keek weer in haar tas, rommelde nog wat. Bob zette een asbak

voor haar neer. Ze keek naar hem op. Hij wilde even over haar hand strijken – een gebaar van troost, je bent niet helemaal alleen – maar zulke gebaren moest je maar beter aan anderen overlaten, mensen in films bijvoorbeeld. Telkens wanneer hij zoiets persoonlijks probeerde, pakte het onbeholpen uit.

Dus draaide hij zich om en maakte een nieuw drankje voor haar klaar.

Hij zette het voor haar neer. Hij pakte de dollar van de bar en liep naar de kassa.

Millie zei: ‘Nee, neem...’

Bob keek haar over zijn schouder aan. ‘Zo is het goed.’

Bob kocht zijn kleren bij een discount; om de twee jaar nieuwe T-shirts, jeans en flanellen overhemden. Hij reed in een Chevrolet Impala die hij al had sinds zijn vader hem in 1983 de sleutels had gegeven, en de teller was de klok nog niet rond want hij ging nooit ergens heen. Zijn huis was hypotheekvrij en de onroerendgoedbelasting was een lachertje, want lieve god, wie wou daar nou wonen? Dus als er één ding was dat Bob had wat niemand van hem vermoed zou hebben, dan was het een vrij besteedbaar inkomen. Hij legde het dollarbiljet in de kassalade. Hij voelde in zijn zak, haalde er een pakje papiergeld uit en hield het voor zich terwijl hij er zeven briefjes van twintig uit trok die hij ook in de la deed.

Toen hij zich weer omdraaide had Millie het kleingeld van de bar geveegd en het fotolijstje weer in haar sporttas gedaan.

Millie dronk haar glas leeg terwijl Bob zijn schoonmaakwerk afmaakte, en toen de ijsblokjes in haar glas rammelden, nam hij zijn plek achter de bar weer in.

‘Heb jij weleens gehoord van Driekoningen?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Zes januari.’

‘Niemand die dat nog weet.’

‘In mijn tijd betekende het iets,’ zei ze.

‘In mijn pa’s tijd ook.’

Er sloop een verstrooid soort medelijden in haar stem. ‘Maar niet in jouw tijd.’

‘Nee,’ stemde Bob in, en hij voelde in zijn borst dat hulpeloze gefladder van een opgesloten vogel die een weg naar buiten zocht.

Millie zoog haar longen vol rook en blies genotvol uit. Ze hoestte nog een paar keer en doofde haar sigaret. Ze trok haar uitgewoonde winterjas aan en liep op haar gemak naar de deur, die Bob voor haar opende – er viel een lichte sneeuw.

‘Goeienacht, Bob.’

‘Wees een beetje voorzichtig,’ zei Bob. ‘Het is glad.’

Dit jaar was de achtentwintigste een ophaaldag voor grof vuil in zijn deel van de Flats; de mensen hadden ruim van tevoren hun containers en spullen op de stoep gezet voor de vuilniswagen de volgende ochtend. Bob liep naar huis en keek met een mengeling van vermaak en wanhoop naar wat men afdankte. Al dat veel te snel kapotte speelgoed. Al dat weggooien van spullen die het nog prima deden maar die gemaakt waren om vervangen te worden. Broodroosters, tv’s, magnetrons, stereoapparatuur, kleren, radiografisch bestuurbare auto’s, vliegtuigjes en monstertrucks die alleen hier en daar een drup lijm of wat tape nodig hadden. En niet dat zijn burens nou wat je noemt rijk waren. Bob was de tel kwijtgeraakt van de echtelijke ruzies over geld die hem ’s nachts uit zijn slaap hielden, de tel kwijtgeraakt van alle mensen die ’s morgens in de metro stapten met een gezicht vol zorgen en met de vacaturebijlage van de krant stevig in een klamme vuist. Hij stond achter ze in de rij bij de supermarkt terwijl ze hun voedselbonnen telden, en bij de bank wanneer ze hun bijstand kwamen cashen. Sommigen hadden twee banen, sommigen konden zich alleen dankzij de huurtoeslag een dak boven hun hoofd veroorloven en sommigen overdachten het leed van hun bestaan bij Cousin Marv’s, met een afwezige blik en hun vingers krampachtig om het oor van hun bierpul.

En toch deden ze aankopen. Ze bouwden een toren van schulden en op het moment dat die onder zijn last leek te zullen omvallen, kochten ze een zithoek op afbetaling en smeten die erbovenop. En de noodzaak om dingen aan te schaffen leek een even grote of zelfs grotere noodzaak met zich mee te brengen om spullen te lozen. Er school een bijna gewelddadige verslaving in de bergen afval die hij zag; het deed hem denken aan voedsel uitpoepen dat je al nooit in je mond had moeten stoppen.

Bob – zelfs van dit ritueel buitengesloten door zijn eenzaamheid van bestaan, door zijn onvermogen om iemand die belangstelling voor hem leek te hebben langer dan vijf minuten aan zich te binden voor een gesprek over het nieuws van de dag – gaf soms toe aan een zondig gevoel van trots op deze wandelingen, trots dat hijzelf niet zo roekeloos consumeerde, niet de behoefte voelde om te kopen wat de tv, radio, billboards, tijdschriften en kranten verlangden dat hij kocht. Het zou hem geen stap dichterbij brengen bij wat hij wilde, want het enige wat hij wilde was niet alleen zijn, maar hij wist dat daarvoor geen redding bestond.

Hij woonde alleen in het huis waarin hij was opgegroeid, en wanneer het dreigde hem te zullen opslokken, met zijn geuren, herinneringen en donkere divans, hadden zijn pogingen om eruit te ontsnappen – door middel van bijeenkomsten in de kerk, buurt-picknicks en één keer een verschrikkelijke borrel van een dating-bureau – de wond alleen maar dieper gemaakt, zodat hij nog weken bezig was met herstellen terwijl hij zichzelf vervloekte om zijn hoop. Stomme hoop, fluisterde hij soms tegen zijn zitkamer. Stomme, stomme hoop.

Maar niettemin leefde die in hem. Stil, en meestal zelfs hopeloos. Hopeloze hoop, dacht hij soms, wat hem deed glimlachen, waardoor mensen in de metro zich afvroegen waarom die man in vredesnaam zat te glimlachen. Vreemde, eenzame Bob, de barkeeper. Best een aardige vent, nooit te beroerd om te helpen een pad door de sneeuw te scheppen of een rondje te bestellen, een goeie kerel, maar zo verlegen dat je de helft van de tijd niet verstond wat hij zei, zodat je het maar opgaf, hem beleefd toeknikte en een gesprek met iemand anders aanknoopte.

Bob wist hoe ze over hem dachten, en hij kon ze geen ongelijk geven. Hij kon met voldoende afstand naar zichzelf kijken om te zien wat zij zagen: een eeuwige loser, niet op zijn gemak in gezelschap, geplaagd door eigenaardige tics zoals zonder enige reden aanhoudend knipperen of zijn hoofd raar scheefhouden wanneer hij stond te dagdromen, kortom, het soort gast bij wie andere losers gunstig afstaken.

‘Jij hebt zoveel liefde in je hart,’ zei pastoor Regan tegen Bob toen

hij een keer in tranen uitbarstte tijdens de biecht. De pastoor nam hem mee naar de sacristie, waar ze samen een paar glazen whisky dronken uit de fles die hij voor niemand zichtbaar op een plank boven de soutanes had staan. 'Echt waar, Bob. Dat kan iedereen aan je zien. En ik weet zeker dat er ergens een goede vrouw is, een goede vrouw die in God gelooft, die die liefde van jou zal zien en zal omarmen.'

Hoe vertel je een man van God over de mensenwereld? Bob wist dat de pastoor het goed bedoelde, dat hij het in theorie bij het rechte eind had. Maar Bob wist uit ervaring dat vrouwen de liefde in zijn hart zeker wel zagen, maar dat ze gewoon de voorkeur gaven aan een hart dat verpakt was in een aantrekkelijker omhulsel. En het lag niet alleen aan de vrouwen: hij was het zelf. Hij vertrouwde zichzelf niet met breekbare zaken. Al jaren niet meer.

Zich bewust van de inktzwarte lucht boven zijn hoofd en de kou in zijn vingers hield hij stil op de stoep en sloot zijn ogen tegen de avond.

Hij was eraan gewend. Hij was eraan gewend.

Het was wel best zo.

Je kon er vrede mee hebben, zolang je je er maar niet tegen verzet-
te.

Met zijn ogen dicht hoorde hij het: een afgemat geweeklaag vergezeld van een vaag krassend geluid en een scherper klinkend, metaalachtig rammelen. Hij deed zijn ogen open. Een groot metalen vuilnisvat, stevig afgesloten met een zwaar deksel. Een kleine vijf meter verderop rechts op de stoep. Het schudde licht heen en weer in de gele gloed van de straatlantaarn, de bodem kraste over de tegels. Hij stapte eropaf, leunde eroverheen en hoorde opnieuw dat geweeklaag, het geluid van iets levends dat bij elke ademhaling kon besluiten dat een volgende er niet meer in zat, en Bob tilde het deksel op.

Hij moest een paar dingen weghalen om erbij te kunnen: een magnetron zonder deur en vijf lijvige Gouden Gidsen, waarvan de oudste nog van 2005 was, boven op vuil beddengoed en mufte kus-sens. De hond – die of heel klein was of anders een pup – lag helemaal onderin en duwde zijn kop weg in zijn middenrif toen het licht

op hem viel. Hij liet een zacht begin van gejang horen, trok zijn lijf nog meer samen en kneep zijn ogen tot spleetjes. Een broodmager ding. Bob kon zijn ribben tellen. Hij zag een grote bloedkorst bij zijn oor. Geen halsband. Hij was bruin met een witte snuit en poten die veel te groot leken voor zijn lijf.

Toen Bob zijn armen naar hem uitstak, zijn vingers in zijn nekvel zette en hem uit zijn eigen uitwerpselen omhoogtrok, werd het gejang feller. Bob had niet al te veel verstand van honden, maar dit beest was duidelijk een boxer. En beslist een pup, die zijn grote bruine ogen naar hem opsloeg terwijl hij hem voor zich in de lucht hield.

Ergens, wist hij zeker, bedreven twee mensen de liefde. Een man en een vrouw. Verstrengeld achter een van die oranje oplichtende rolgordijnen die uitkeken op straat. Hij voelde dat ze er waren, ergens daarbinnen, naakt en gelukkig. En hij stond hier in de kou met een zo goed als dode hond die hem aanstaarde. De beijzelde stoep glom als nieuw marmer, en de wind was donker en grijs als pap-sneeuw.

‘Hé, wat heb je daar?’

Bob draaide zich om en keek links en rechts de stoep af.

‘Nee, hierboven. En je zit in mijn afval.’

Ze stond op het balkon van de dichtstbijzijnde lage flat. Ze had het balkonlicht aangedaan en stond te rillen op haar blote voeten. Ze voelde in de zak van haar sweater en haalde een pakje sigaretten tevoorschijn. Ze stak op zonder haar blik van hem af te wenden.

‘Ik heb een hond.’ Bob hield hem omhoog.

‘Wat?’

‘Een hond. Een puppy. Een boxer, geloof ik.’

Ze hoestte wat rook uit. ‘Wie stopt er nou een hond in een afvalbak?’

‘Precies,’ zei hij. ‘Dat dacht ik ook. Hij bloedt.’ Hij deed een stap in de richting van haar trapopgang, en zij week een stap achteruit.

‘Wie ken jij die ik ook zou kennen?’ Een verstandig stadsmeisje, niet van plan risico’s te lopen met de eerste de beste onbekende.

‘Geen idee,’ zei Bob. ‘Francie Hedges misschien?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ken je de Sullivans?’

Ongelukkige keus. Althans in deze buurt, want schudde je aan een boom, dan viel er een Sullivan uit. Meestal gevolgd door een tray bierblikjes. ‘Ikken er een heel stel.’

Zo schoot het niet op, en de pup keek hem aan en rilde erger dan het meisje.

‘Hé,’ zei ze, ‘woon je in deze buurt?’

‘Ja.’

‘Ga je naar de kerk?’

‘De meeste zondagen.’

‘Dus dan ken je pastoor Pete.’

‘Pete Regan,’ zei hij, ‘natuurlijk.’

Ze haalde een mobiele telefoon tevoorschijn. ‘Hoe heet je?’

‘Bob,’ zei hij. ‘Bob Saginowski.’

Ze hield haar telefoon op en nam een foto. Het was gebeurd voor hij er erg in had, anders had hij op z’n minst even een hand door zijn haar gehaald.

Bob wachtte terwijl ze met de telefoon aan haar ene oor en een vinger in haar andere uit het licht stapte. Hij keek naar de puppy. De puppy keek terug als om te zeggen: hoe ben ik hier verzeild geraakt? Bob raakte hem met zijn wijsvinger aan op zijn neus. De puppy knipperde met zijn enorme ogen. Heel even waande Bob zich zonder zonden.

‘Je foto is net verstuurd,’ zei ze vanuit het donker. ‘Aan pastoor Pete en zes andere mensen.’

Bob staarde in het donker en zei niets.

‘Nadia,’ zei het meisje, terwijl ze weer in het licht stapte. ‘Kom maar met hem naar boven, Bob.’

Ze wassen de jonge hond in Nadia’s gootsteen, droogden hem en brachten hem naar de keukentafel.

Nadia was klein. Laag in haar hals liep een koord van ruw littekenweefsel. Het was donkerrood, als de grijns van een dronken circusclown. Ze had een met putjes bezaaid muizengezichtje en kleine, hartvormige ogen. Schouders die niet zozeer ophielden bij

de armen als wel erin overvloeiden. Ellebogen als gekreukte bierblikjes. Geelblond kort haar dat aan weerszijden langs haar ovale gezicht krulde. ‘Het is geen boxer.’ Toen ze de puppy op de keukentafel liet neerkomen, gleed haar blik weg van Bobs gezicht. ‘Het is een Amerikaanse staffordshireterriër.’

Bob wist dat hij iets uit haar toon moest opmaken, maar hij wist niet wat, dus deed hij er het zwijgen toe.

Toen zijn zwijgen te lang aanhield, keek ze weer naar hem op. ‘Een pitbull.’

‘Is dit een pitbull?’

Ze knikte en bette opnieuw de hoofdwond van de puppy. Iemand had hem afgeranseld, had ze tegen Bob gezegd. Iemand had het dier waarschijnlijk buiten westen geslagen, aangenomen dat het dood was en het gedumpte.

‘Waarom?’ vroeg Bob.

Ze keek hem aan. Haar ronde ogen werden ronder en groter. ‘Gewoon, zomaar.’ Ze haalde haar schouders op en ging verder met haar inspectie van de hond. ‘Ik heb een tijdje bij de dierenambulancce gewerkt. Ken je dat asiel in Shawmut? Als dierenverzorgster. Tot ik in de gaten kreeg dat het niks voor mij was. Ze zijn ontzettend lastig, dit ras...’

‘Hoezo?’

‘Om onder te brengen,’ zei ze. ‘Het is ontzettend lastig om een adres voor ze te vinden.’

‘Ik weet niks van honden. Ik heb er nooit een gehad. Ik woon alleen. Ik liep gewoon langs die container.’ Bob voelde zich gegrepen door een wanhopige drang om zich te verantwoorden, zijn bestaan te verantwoorden. ‘Ik ben gewoon niet...’ Hij hoorde de wind buiten, zwart en ratelend. Regen of hagel spatte tegen de ruiten. Nadia tilde de linkerachterpoot van de puppy op – de andere drie waren bruin, maar deze was wit met perzikkleurige vlekken. Ze liet de poot los alsof hij besmettelijk was. Ze ging terug naar de wond op zijn kop, keek nog eens nauwkeuriger naar het rechteroor, waaruit een stukje van de punt miste, iets wat Bob pas nu opviel.

‘Nou,’ zei ze, ‘hij zal het wel redden. Je zult een mand nodig hebben, en hondenvoer en al dat soort spul.’

‘Nee,’ zei Bob. ‘Je begrijpt het niet.’

Ze hield haar hoofd schuin en keek hem aan met een blik die aangaf dat ze het prima begreep.

‘Dat zal niet gaan. Ik heb hem alleen maar gevonden. Ik was van plan om hem terug te geven.’

‘Aan degene die hem sloeg en voor dood achterliet?’

‘Nee, nee, meer aan het bevoegd gezag of zo.’

‘Dat zou dan het asiel zijn,’ zei ze. ‘En nadat ze de eigenaar zeven dagen de tijd hebben gegeven om hem op te halen, zullen ze...’

‘De vent die hem sloeg? Die krijgt een tweede kans?’

Ze keek hem half fronsend aan en knikte. ‘Als hij hem niet terugneemt,’ ze tilde het oor van de puppy op en keek erin, ‘is er een grote kans dat ze deze kleine jongen hier ter adoptie aanbieden. Maar dat is lastig. Om een thuis voor ze te vinden. Pitbulls. In de meeste gevallen...’ Ze keek naar Bob. ‘In de meeste gevallen laten ze ze inslapen.’

Bob voelde hoe er een golf van bedroefdheid uit haar kwam rollen, zodat hij zich meteen schaamde. Hoe wist hij niet, maar hij had verdriet teweeggebracht, de wereld ingestuurd. Hij had dit meisje teleurgesteld. ‘Ik...’ begon hij. ‘Het is gewoon...’

Ze sloeg haar ogen naar hem op. ‘Wat zei je?’

Bob keek naar de puppy. Zijn ogen waren dik van een lange dag in een vuilcontainer en wie hem die wond ook maar bezorgd mocht hebben. Maar rillen deed hij niet meer.

‘Jij mag hem hebben,’ zei Bob. ‘Je hebt daar vroeger gewerkt, zoals je zei. Jij...’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kan niet eens voor mezelf zorgen.’ Ze schudde opnieuw haar hoofd. ‘En ik werk te veel. Op belachelijke tijden. Onvoorspelbaar.’

‘Kun je me de tijd geven tot zondagochtend?’ Bob wist niet goed hoe die woorden uit zijn mond hadden kunnen komen, want hij herinnerde zich niet dat hij ze had geformuleerd of zelfs maar bedacht.

Het meisje nam hem zorgvuldig op. ‘En dat zeg je niet zomaar, hoop ik? Want shit, ik meen het, als je hem zondag voor de middag niet hebt opgehaald, staat hij zo weer buiten.’